

Denne skala ligger fast. Skatteprovenuet varieres ved, at der i folketinget årligt fastsættes en udskrivningsprocent. Fastsættes denne f. eks. til 80, udskrives hos den enkelte skatteyder kun 80 pct. af den efter ovenstående skala beregnede skat.

Skatteskalaen gælder for såvel „forsørgere“ som „ikke-forsørgere“. For „forsørgere“ deles den samlede indkomst i to parter. Den ene part sættes til $\frac{1}{3}$ og den anden til $\frac{2}{3}$ af den samlede indkomst. Skatten af disse to indkomster beregnes hver for sig. Herefter kan de udregnede skattebeløb lægges sammen, og den samlede „forsørgerskat“ er derved fremkommet.

Indtil provenumæssige muligheder for en nedsættelse af de direkte statsskatter foreligger, kan den ene part dog maksimalt udgøre 50 pct. af den gennemsnitlige årsløn for en faglært arbejder.

Forslagets skattemæssige virkninger.

I modsætning til nu, hvor folketinget hvert år må vedtage en ny udskrivningslov og herigennem tage stilling til beskatningen af de enkelte indkomstgrupper, skal skalaen efter ovennævnte forslag ligge fast fra år til år og kun kunne ændres ved vedtagelse af en ny lov, der på sædvanlig måde må gennem folketingets procedure.

Der er herigennem sikret et bestemt fordelingsforhold mellem indkomstgrupperne, og der er samtidig tilvejebragt sikkerhed for, at man undgår overbeskatning af nogen indkomstgruppe. Skattefradragets regel kan derfor uden betænkelighed ophæves, idet der er sikret samme procedure for folketingets ændring af skalaen som for ophævelse af den nuværende fradragregel.

Den nye skala vil ikke blive forældet, da såvel bundgrænsen som de enkelte indkomstgrænser ændrer sig i takt med indkomstudviklingen. Der er således med skalaen skabt sikkerhed for, dels at beskatningen ikke med tiden får social slagside, og dels at skatten for alle indkomster kommer til at svare til den økonomiske formåen.

I selve skalaen er evneprincippet fastholdt gennem en jævn stigning i skatteprocenten for stigende indkomst. Dette bevirker, at samme indkomst altid beskattes ens, og at den nuværende ekstrabeskatning af indkomststigninger undgås.

I beskatningen af formuer må selvsagt

foretages de nedsættelser i skattepromillerne, som fradragets reglens bortfald nødvendiggør.

Skattefradragene.

Et vigtigt led i en skattereform må være at tilvejebringe et beskatningsgrundlag så nær den faktiske indkomstmasse som muligt. I øjeblikket udskrives skatten på kun $\frac{2}{5}$ af befolkningens samlede indkomster, men med meget store forskelle fra den ene indkomstgruppe til den anden.

Den væsentligste årsag til dette forhold er de mange eksisterende fradrag, der på grund af den samfundsmæssige udvikling siden mange af fradragenes indførelse i dag medfører tilfældigheder i skatteudskrivningen. En udtynding i fradragområdet må derfor være en vigtig bestanddel af en skattereform. Gennem det her forelagte forslag opnås automatisk bortfald af skattefradragets regel og merindkomstfradrag. De skattemæssige sikringer er også på disse områder opnået gennem selve skalaopbygningen.

I det øvrige fradrag område må der principielt skelnes mellem omkostningsbestemte og ikke-omkostningsbestemte fradrag. Omkostningsbestemte fradrag bør som hidtil kunne fradrages i indkomstopgørelsen, idet disse omkostninger reelt betyder en lavere indkomst. Ikke-omkostningsbestemte fradrag må i det omfang, de bevares, gives som et nedslag i skatten. I dag er disse fradrag til betydelig større fordel for store end for små indkomster, hvilket ikke er rimeligt for ikke-omkostningsbestemte fradragsmuligheder. (Se eksempler i vedlagte appendix).

Selvom det her behandlede forslag alene omfatter den direkte personbeskatning til staten, giver dets virkninger anledning til at vurdere også visse sider af kommunebeskatningen. De eksisterende store forskelle i beskatningen mellem de enkelte kommuner giver selvsagt store forskelle i virkningen af et skattefradrag. Som et næste led i en skattereform bør derfor hele den kommunale beskatning tages op til revision. Indtil en sådan revision er foretaget, bør der — for at undgå ekstra virkninger af beskatningsforskellene fra kommune til kommune — fortsat gives adgang til at fratække betalte kommunale skatter i indkomstopgørelsen. De eksisterende forskelle hænger ofte sam-